

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Leodivm Ecclesiae Cathedralis

Rausinus, Stephanus

Namvrçi, 1639

Capvt Octavvm. Obiectiones Nonnullae & earundem Refutatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11818

CAPVT OCTAVVM.

Obiectiones nonnullæ & earundem Refutatio.

Senecæ illud vsurpare queam. Audi quantum mali faciat nimia subtilitas, & quam infesta sit veritati. Pythagoras de omni re, in vtramque partem disputat, & de hac ipsa re an omnis res in vtramque partem disputabilis sit. Zenon Eleates omnia negocia de negotio deiecit, ait nihil esse. Circa eadem ferè Pirrhonij versantur, & Megarici & Cretrici & Academici, qui novam induxerunt scientiam nihil scire. Inter discipulos suos priuatim illi, & eo minus ex dogmatibus periculi. Periculosius Critias qui ad eloquentiæ ostentationem, in laudem iniustitiæ palàm oravit, & Catoni superiori occasionem dedit vt author esset quantocyus dimitendum, ne impijs verbis mores Urbis corrumperet. Qui iniquis Dominium ferunt oculis præter alia fabulantur, in quibusdam medijs etiam æui instrumentis Magistratum Leodiensem, quandoque coniunctim cum Principe, quandoque seorsim loquendo de Vrbe Leodiensi vti pronomine, *Nostram*, & sic suam Urbem significare. Vice versa Episcopum in antiquissimis, antiquis, recentibus, & etiam hodiernis plerisque documentis simpliciter se ipsum appellare Episcopum Leodiensem absque adiectione Domini aut Principis Leodiensis. Quid de priore obiectione censeam, iam patuit dum supra recensui Decretum olim ab Episcopo ad Senatus,

natus, Populique preces aduersus Scabinos euulgatum, vt deinceps epitheto Nostræ Ciuitatis abstinerent quod ea esset solius in solidum Episcopi. Qua deinceps fronte eo reprobato & interdicto epitheto vti poterunt, vel nunc in aliquam illud trahere consequentiam, quod soli Episcopo competere asseuerarunt? Labet fortè ijs ea committere quæ pridem in alijs vindicarunt: & Licinium Stolonem Plebei Consulatus authorem imitari, qui rigidis & seueris illis adhuc Romanæ indolis temporibus, cum Lege sanxisset ne quis vltra quingenta agri iugera possideret, ipse mille comparauit, dissimulandique criminis gratia dimidiam partem filio emancipauit. aut C. Marium qui antea Saturninum à quo ergastula in modum vexilli Pileo, libertatis signo, ostentato ad arma capiendum concitata fuerant, ideo oppresserat, postmodum aduersus L. Sullam ad auxilium seruorum Pileo sublato confugit? Rara tamen est *Nostræ Ciuitatis* apud Senatum Leodiensem vsurpatio, sæpius omisso pronomine, Ciuitas simpliciter dicitur, aliquando eo retento, non nostra Ciuitas, sed nostra Communitas intitulatur: & quoties nostra Ciuitas reperitur, eo vsu & significato arbitror irrepsisse, sicut omnes in vniuersum, Patriam nostram, Urbem & Ciuitatem Nostram, ingenuo ore & sermone iactamus in qua nati & educati sumus. Et in Iure nostro scribitur, Nulli Patriæ suæ administrationem esse committendam absque speciali Principis Rescripto. Vbi Imperatores Patriam & Urbem Nostram aiunt, ex qua oriundi sumus. Neque quicquam suffragari queat, quòd vetere voce populus Consules suos
solitus

solitus sit vocare Ciuitatis Magistros, quasi aliquid in eam Dominij obtinerent. Propter curam enim & diligentiam quæ ex hoc munere Consulibus incumbit, dicti tuere Magistri. docente id Iurisconsulto. Quibus (inquit) præcipua cura rerum incumbit, & qui magis quàm cæteri diligentiam & sollicitudinem rebus quibus præsumt debent, hi Magistri apellantur. Quin etiam ipsi Magistratus per deriuationem à Magistris cognominantur, vnde etiam cuiuslibet disciplinæ Præceptores apellamus, à mouendo vel monstrando. Altera obiectio petita à propria Episcoporum inscriptione, qui Episcopos sese Leodienses, & Comites Loffenses & Bullonienses Duces vocarunt, non autem Dominos Leodienses, leuior est pluma. Dialecticorum est paræmia. A potiori, aut digniori parte desumi denominationem. Episcopatus tanto dignior est Principatu quanto spiritualia temporalibus præstant. Deinde qui causam expressit, concomitantem effectum hoc ipso inclusit. Dum sese Antistites inscribunt Episcopos Leodienses, Dominos etiam Leodienses eo ipso innuunt, quia huic Episcopatus, quem initiatione Sacra & Ecclesiastica adipiscuntur, inest concomitatiuè vt vmbra corpori, radius Soli, Maiestas Dominij temporalis olim annexi, & successiuè per Episcopos ab Imperatoribus recogniti: Pari sophismate temporalem Summi Pontificis auctoritatem in Vrbe Romanâ maledicus aliquis arrodet, ex eo quod Papa se Episcopum Seruum Seruorum Dei nominet, & non Urbis Romæ Dominum. An non statim quasi in initio, Codicis Iustinianæi legitur inserta Summi Pontificis ad Iustinianum Imperatorem Epistola, hac adscriptione,

○

Ioan-

Ioannes Episcopus Urbis Romæ, & ipsius Iustiniani ad eundem, Iustinianus Ioanni Episcopo Urbis Romæ. Etiam si Imperator illum non Episcopum tantum, sed vniuersalem, & omnium Ecclesiarum caput, & Supremum Pontificem agnoscat, Romana (inquit) Ecclesia caput est omnium Ecclesiarum. Et alibi. Et Legum originem anterior Roma sortita est, ita Summi Pontificatus apicem apud eum esse nemo est qui dubitet: Vnde & nos necessarium duximus Patriam Legum, fontem Sacerdotij, speciali nostri numinis Lege illustrare. Obtrudunt eiusdem cathegoriæ minutias quasdam, mera inanimenta, quæ cum strepitu vulgus accipit, quod crassi colores plebis oculos feriant acrius. Ea sunt; Populum Leodiensem sibi Constituere Consules, qui à prædecessoribus inthronifantur (thronum dicunt sedem alijs eleuationem & eminentiorem) & in Consulatus possessionem inducuntur absque Episcopi aut Officiatorum eius interuentu. Dum instat annua electionis dies, & abituri Magistratu Consules populum sunt allocuturi, aduocatur per nocturnos præcones populus, qui Ciues intempesta sua conuocatione Dominos Ciues appellat, vt proxima die, stata hora ad Palatium conueniant. Quod in iucundo noui Episcopi ad Ciuitatem aduentu, Consules ei vsque ad certum Pontem occurrant, & latus eius tegentes medium deducant, neque porta aduentanti aperiat, nisi addixerit Priuilegia Ciuitatis facta tecta conseruare.

Quis crederet exiguas istiusmodi circumstantias aliquando in argumentum producendas? Quam frequenter laberentur legumlatores ipsi, si inaduertentia & quidam

quidam contemptus modicarum rerum venerit in lapsum aut culpam? Quoties illi ex incude æquitatis procedunt, De minimo non curare Prætorem; Parua non esse in Consideratione, Vulnuscula inferentem, non comprehendi sub Statuto in vulnerantes facto, Magistratum & Officialem non esse pro minimo syndicandos, ob modica recedi à regulis iuris communis. An rectius Plato qui cum alea quendam ludentem vidisset & reprehendisset, & lusor tam parua reprehendentem miraretur, respondisse fertur, à paruis audaciam ad maiora crescere, & ab ea consuetudinem facile nasci. Sapienter Paterculus. Non ibi consistunt exempla vnde ceperunt, sed quamlibet in tenuem recepta tramitem, latissime euagandi sibi viam faciunt, & vbi semel à recto deerratum est, in præceps peruenitur. En in quantum, scintillæ neglectæ exarderent incendium? Consulatus nouitiusest, & ab vsurpatione violenta cepit initium, quod in alium locum reijcimus: humanitatis etiam & priuatæ cuiusdam comitatis fuit auspicantes Principatum suum quosdam Episcopos in Urbis primo ingressu, Magni Pompei exemplo popularitatis gratitudinem affectantes, ad latus suum Consules admittere, & medium inter eos ad portam & Ciuitatem incedere, nunc quod Urbanitatis & Ciuilitatis tantum fuit, inciuiles & inurbani necessitatis & obligationis fuisse altercantur. Nolis tibi tales esse hospites, quos si semel amicitia iure lautè exceperis, hoc argumento domum tuam, suam esse volent. Pressius obiectionunculas opprimamus. Vicorum & Pagorum Ditionis Leodientis Incolæ quotannis binos sibi Consules, quos Burgi-magistros

gistros vocant, quasi Burgorum seu Villarum Magistratos, constituunt, non minus ac Vrbs Leodiensis & cætera eiusdem Territorij, Oppida. Et Burgi-magistrorum nomen quo velut præalto cothurno Leodienteses lasciuiunt, à Burgis seu Pagis acceperunt. Vt nulli illorum Vicorum & eiusdem Prouinciæ Oppidorum venit vnquam in mentem Episcopi sui Dominium eo colore impugnare, quod à Consulibus seu Magistris dirigantur, sic ægrè ferendum, si à Leodio, hi nouitatum motus prodeant. Installari aut inthronisari per immediatos prædecessores, non magis ad imminutionem Dominijs Episcopalis fuit, quam quod quotidie simplex notarius prouisos de beneficijs Ecclesiasticis immittit in illorum possessionem per tactum altaris, libri, campanæ, aut loci alicuius assignationem. Quidni honestiore & altiore è loco in contribules, quos Iuratos vocant, prominere eos deceat? Pro Rostris oratores Romani verba faciebant ad populum, & hodierni nostri concionatores è suggestu. Et in sua quisque domo Paterfamilias honoratius affidet, quàm cæteri domestici. Principis officiatu nihil circa Consulium licere creationem, audacius quam verius inuentum. Quoties illos, aut Consiliariorum Ciuium quenuquam vicio creari contingit, ius est Prætoribus ad destitutionem & priuationem agendi, electos & electores, ambitus, sordium & corruptelæ accusandi: vt & in iudicium vocandi, si in Consulatu aut Decurionatu delinquant. Quanquàm, proh dolor, vix hodie quicquam frequentius, ambitu, sordibus, corruptela, quæ longa licentia & impunitate, tanquàm herba irrigua succrescendo, yberimè mucronem Legum hebetarunt,

betarunt, & spem corrigendi sustulerunt. Adeo vt si nostro tempore viueret Tiberius dubius consultaret, an suafurus esset omittere potiùs præualida & adulta vicia, quàm hoc adsequi vt palam fieret, quibus flagitijs puniendis Principes impares essent. Eiusdem est vanitatis, quod Præcones in Comitium noctu aduocantes populum, Dominos Ciues inclament. Cum apparitores & Ministri sint Ciuium seu Ciuici Magistratus ad reuerentiam eos Dominos apellant: & ipsimet Consules in suo ad congregatos Ciues alloquio, Dominos itidem compellant. At crudiùs multò, & pro Subditorum conditione compellandi forent iuxta formam Præconibus per Engelbertum in Constitutione Nundinarum 24. Martij 1350. præscriptam; vt scilicet auspicantibus Nundinis inclament ad Populum, Audite, Audite, Audite. Nec est quod in sermone populari, in quo persæpè loco nuclei sunt putamina, thesaurum reperisse quis autumet, iurisprudencia sapientiæ schola hunc vocis abusum tolerat. Vocabulum, Dominus, secundum qualitatem personæ intelligi debet. Interdum etiam mariti vxores Dominas suas apellant, non ob Dominium directum vel vtile, sed ob prærogatiuam & præëminentiam quandam in domo, ob quam mariti vxores Dominas suas vocant: isque loquendi vsus ab peritorum consuetudine profluxit, quando & Poëtæ Latini nonnunquam vxores Dominas apellant. Et Iustinianus noster liberaliùs Theodoram coniugem, Reuerendissimam vocauit, quam in Lege ferenda participem fecisse non erubuit. Ipse Iulius Cæsar, milites suos propè sibi cœquans, commilitones vt plurimùm, nonnunquam

Quirites nominabat, qua sola nominis præfatione armatae seditionis facem semel extinxit. Cerno quid tacitus secum immurmuret Plebicularum aliquis: nam Publicolæ ut sint qui his artibus auram & aurem popularem venantur, alio Menenio Agrippa opus mihi fuerit. Quilibet (subsusurrat ille) Cuius Leodiensis est domi suæ Dominus, & per manus traditum Caroli Magni Priuilegium Vrbi huic concessum, quo Paterfamilias est domi suæ Regulus. Ius commune agnosco, priuatum & peculiare, nisi posthumis sæculis occupatum ignoro. Ex iure adolescens didici, domum suam cuique tutissimum refugium & receptaculum esse: neminem ex ea temerè extrahendum, & aduersus eum qui alienam domum inuito Domino introiret iniuriarum actionem dari. In summa, ædificia esse iuris gentium. Elyfiorum tantum camporum est ea fælicitas, & illos incolentium

*Nulli certa domus, lucis habitamus opacis,
Riparumque domos & prata recentia riuis
Incolimus.*

Frustra à Carolo Magno fuisset impetratum quod iure communi est concessum. Et axioma, quemlibet domi suæ esse Regem, est carbonarij cuiusdam galli ad Regem suum, quem solum & ignotum (in venando à comitatu aberrauerat) in tuguriolo excipiens & detrectantem in herili sedili accumbere, cœgit faceto eo dicto, vnumquenque in Lare priuato Regem agere posse.

Quod de occurfu Consulium, ad Principem auguratò
aduen-

aduentantem allegatur qui latus eius tegant, & medium comitentur, miserrimam puto Principum conditionem hoc nomine, quod dum populo placere per popularitatem nimiam satagunt, subditi quibus non de meliore luto fixit præcordia Titan, humanitate abutuntur. Peregrè aut foris adueniens nouus Princeps in eam Ciuitatem vbi Persico ritu (quo Reges nihil cum populis consociant & capitale fertur Regium attingere thronum) non viuunt Principes, officij gratia occurrentes & pedibus suis aduolutos Consules comiter resalutauit, & vt sudum erat, deserta rheda equum conscendit, binis stipatus Consulibus quò nouis subditis toto corpore appareret, quid inde circa Dominium, præiudicij, aut nocementi? Abi liuor, vel Augustum verè Augustum carpe, de quo Suetonius, Promiscuis salutationibus admittebat & plebem, tanta comitate aduentium desideria excipiens, vt quendam ioco corripuerit, quod sic sibi libellum porrigere dubitaret, quasi Elephanto stipem. Et de Tito amore & delitio generis humani, idem. In desiderijs animum hominum obstinatissimè tenuit, ne quem sine spe dimitteret, non oportere inquit quenquam à sermone Principis tristem discedere. Necnon Dion Cassius de Traiano neutro minore, Amari, & obseruari, quàm timeri malebat. De portæ occlusionem, quæ fit aduentanti vnde ea cæremonia originem traxerit, an à ludionibus & histrioniam agentibus vigilibus, an à licentiosore insolentia, num verò serium aliud contineat, non habeo comperitum. Nec omnium quæ à maioribus constituta, aut permissa sunt, ratio reddi potest. Hoc affirmem: de
autori-

autoritate & potestate Principali nihil inde decedere:
 cum vbiuis terrarum reciproca sit Dominorum & sub-
 ditorum obligatio, illorum legitimè imperare, horum
 morigerè parere. Olim solemne fuit Ducibus Carinthiæ
 (si Munstero Cosmographo credamus) pro inaugura-
 tionis præambulo, purpuratorum caterua stipante in
 agrum declinare, & ibi à Rustico in lapide marmoreo
 existente propè quem bos fæta & equus macilentus
 essent, circumfusa aliorum Rusticorum multitudo
 interrogari elata voce an essent iusti Iudices, & Chri-
 stianæ Religionis obseruantes, subditorumque salutem
 in suo regimine præ oculis habituri, nec priùs inter-
 rogantem de loco concedere, quàm Ducis inaugurandi
 nomine Oeconomus affirmasset: quo facto Dux in se-
 dem marmoream ascendebat, & stricto gladio in qua-
 tuor Orbis partes rotato, fidem auitam, iustitiamque
 bono publico tueri iuratus promittebat. Putasne Co-
 rydon ille qui Principem ita interpellabat, Principa-
 lis authoritatis socius erat? Heraclito risum citiùs mo-
 ueris, quàm cuiquam id persuaseris. Eum ritum A-
 gricolis pridem permissum ferunt, quod omnium in
 illo populo primi Seminoribus verbi diuini animos
 culturæ patientes accomodassent.

CAPVT

